

Naast de pot

Naast de pot

Tim Tuininga

Schrijver: Tim Tuininga
Coverontwerp: Juliette Pieters
ISBN: 9789402149319
© Tim Tuininga

Hoofdstuk 1 – Benno Guijt

De helft van de avond was zo ongeveer verstreken, maar de spits stond nog altijd in volle bloei. Na een nieuwe aankondiging van opnieuw een vertraging in de trein, kon Benno Guijt het niet meer ophouden. Hij liep de wagon waarin hij zat uit, en wilde het toilet van de trein bezoeken. Op het moment dat hij de deur van plan was te openen, viel het hem op dat het treintoilet al bezet was. Net bij het binnenrijden van het een-na-laatste treinstation, welke nog wel gelegen was in dezelfde stad als het laatste station, ging de deur open. Een man, van een niet al te groot formaat, stapte het toilet uit. Hij groette Benno, en terwijl de treindeuren openden, stapte hij het perron op. Benno had een knikje teruggegeven aan de man. Zijn nood was dermate hoog dat hij zich van top tot teen gespannen voelde. Deze spanning was van een dusdanige aard, dat hij geen woord tegen de man terug durfde te zeggen, daar hij vreesde dat hij alles zou laten lopen. Benno sloot de deur snel en ritste zijn broek open.

Zijn ontsteltenis was groots, toen hij zag hoe de man die hem zojuist begroette, het treintoilet achtergelaten had. Rechts naast de pot lagen verscheidene druppels vocht. Van schrik was hij even verstijfd.

"Gadverdamme!" riep Benno vol walging uit, nadat hij weer een beetje bij zijn positieven was gekomen. Hij deed snel zijn ding en waste zijn handen uitvoerig, waarna hij het treintoilet weer verliet. Het was al van zeker veertig jaar geleden dat Benno Guijt voor het laatst zoiets gezien had. In de vierde klas van de lagere school had hij gezeten. Even moest Benno naar de wc. Hij opende de deur, waar hij zag hoe Jantje uit de tweede klas geen sterk gevoel voor richting bleek te hebben. De urine sijpelde langs de houten tussenwand van het schooltoilet naar beneden op de kleine bruine vierkanten tegeltjes die samen de vloer vormden. Nadat Jantje doorhad dat de deur achter hem open was gegaan, draaide hij zich al plassend om, waarna Benno hem van zich af duwde. Jantje ging onderuit, en met zijn broekje rond zijn enkels viel hij met zijn arm in de porseleinen toiletpot. Een complexe breuk in de bovenarm was het gevolg.

Na het verlaten van de bevuilde ruimte, keek hij nog snel naar buiten toe of hij de man die het toilet grotendeels gemist had nog zien kon. Daar zag hij hem inderdaad nog lopen, de viespeuk. Het was een gezette man, van ongeveer 1.80m lang. Hij droeg een zwarte pet, een wit T-shirt en een lichtkleurige driekwartsbroek met een ruitjesmotief. Even overwoog Benno om de man achterna te gaan, om hem in zijn kladden te vatten en hem de waarheid eens goed te vertellen. De trein dacht er echter anders over. De deuren waren al gesloten en ook het fluitje van de conducteur had al geklonken. Nu was er een ander probleem voor Benno. Als mensen zouden zien dat hij het was die het toilet verliet, dan zouden ze ongetwijfeld denken dat hij ook degene was met een beperkt richtingsgevoel. Zo snel als hij kon liep hij door de wagons heen naar het andere uiteinde van de trein, zo ver mogelijk weg van de druppels die door de man in het witte T-shirt en de lichtkleurige driekwartsbroek met ruitjesmotief achter werden gelaten.

Benno nam plaats op een stoel aan het andere eind van de trein en dacht na over hetgeen hij zojuist mee had gemaakt. Was dit allemaal echt gebeurd? Hij zat nog steeds in de trein. Hij voelde met zijn hand over zijn blaas, die inmiddels echt niet meer op knappen stond. Hij dacht na over wat hij nu doen moest.

Bij thuiskomst zou hij het uitpraten met zijn vrouw. Zij woonden al bijna dertig jaar in hun stad, maar zoiets als dit was hen nooit eerder overkomen. Dit was juist waarom ze hier woonden, en niet in het drukke westen, waar de beschaving vaak ver te zoeken was. Benno probeerde zich de stem van de man te herinneren, om zo na te gaan of hij misschien een accent herkennen kon. Hij wist het echter niet meer. Op het moment van spreken van de man had Benno heel iets anders aan zijn hoofd.

De trein was inmiddels aangekomen bij zijn eindbestemming. Benno moest er nu ook uit. Bij het verlaten van de trein viel het hem ineens op dat de straatverlichting al aan was gegaan. Normaal viel hem dit al op voordat hij de trein verliet, maar de actie van de man had hem flink van zijn apropos gebracht. Terwijl Benno de grote stenen stationstrap afdaalde in de richting van zijn fiets, overwoog hij nog even om met een omweg naar huis te gaan. Via het politiebureau bijvoorbeeld. Maar had dat nog zin nu? De man was ongetwijfeld al kilometers ver verwijderd van het vorige station. Het was vast en zeker te laat. Hij besloot om maar rechtstreeks naar huis te gaan. Zijn vrouw zou ongetwijfeld weten wat hij zou moeten doen.

Zo'n tien minuten later arriveerde Benno bij de oprit van zijn huis. Hij stapte af en opende de poort naar de achtertuin. In de schuur, waar hij zijn fiets neerzette, bleef hij nog even staan. Nog altijd kon hij niet geloven wat de man gedaan had. Voor straf had Jantje uit de tweede klas een halfjaar lang met een katoenen luier rond moeten lopen op school. Hij had eigenlijk eerder moeten reageren. In plaats van eerst zijn eigen behoefte te hebben gedaan, had Benno direct op de conducteur af moeten stappen en hem moeten wijzen op het gedrag van de vorige gebruiker van het treintoilet.

Benno liep via de achterdeur de keuken in. Een bijzonder penetrante bamiwalm enterde zijn neusgaten. Hij zou zijn onfortuinlijke avontuur van die dag maar beter bewaren tot ná het eten. Wel zo smakelijk. Die man had gewoon een deel van het toilet gemist. En niet zo'n klein beetje ook. Terwijl hij zijn zomerjas ophing aan de kapstok, kwam zijn vrouw van de trap naar beneden gelopen.

"Hermien heeft gebeld vandaag. Ze komt zaterdag even langs. Dat is niet erg, toch?" Maar voordat Benno een antwoord kon geven viel ze terug in haar spraakwaterval.

Hoofdstuk 2 – 's Nachts

In het holst van de nacht ontwaakte Benno Guijt naast zijn vrouw in bed. Meteen zag hij de gebeurtenissen van veertig jaar eerder weer voor zijn ogen verschijnen. Jantje van Someren was de zoon van een collega van zijn vader. Hij kende hem dus ook van buiten school om. Het was een vreemd jongetje, met witblond haar en grote blauwe ogen. Een van die ogen stond verder naar binnen dan de ander, zodat het altijd maar gokken was welke kant hij nu weer opkeek. Ook had Jantje immer zijn mondhoeken en wangen vol zitten met allerlei etensresten. Zeker de helft van een gemiddelde boterham met hagelslag of chocoladepasta haalde de slokdarm van Jantje niet.

Voor zover Benno het zich nog herinneren kon, was Jantje altijd al een probleemkind geweest. Vaker dan eens zag hij zowel de moeder als de vader van Jantje met een gebogen hoofd het kantoor van de schooldirecteur verlaten. De teleurstelling over wat hun kroost nu weer uitgespookt had. Ook wist Benno nog steeds niet wat Jantje nu eigenlijk deed bij de toiletten van de bovenbouw. Op de eerste verdieping. De lagere klassen van zijn lagere school hadden immers hun eigen toiletten, op de begane grond. Die toiletten waren bovendien een stukje lager dan de toiletten voor de bovenbouw, zodat het eenvoudiger zou zijn geweest voor Jantje om wel raak te mikken. Alhoewel. Het was niet zozeer de hoogte van Jantje's straal waar het volledig misliep. Hij leek een afwijking naar rechts te hebben ontwikkeld.

Jantje had geen vrienden. Dit hele voorval, en het feit dat hij verplicht werd om in een luier rond te lopen, hielpen daar zeker niet bij. Meestal hing hij in zijn eentje rond onder een grote eikenboom in de hoek van het schoolplein, waar hij in de herfst speelde met gevallen bladeren en eikeltjes en dit in de zomer deed met steentjes en de overblijfselen van sigaretten, die achtergelaten werden door de middelbare scholieren uit de buurt, die er in de avonduren rondhingen.

Benno lag in bed te denken aan de man die er een zootje van had gemaakt in de trein. Zou het Jantje van Someren geweest kunnen zijn? De gedachte alleen al was redelijk absurd te noemen. Jantje was niet bepaald de kleinste van zijn generatie en zou ook gezien de lengte van zijn vader de 1.80m vast en zeker ruimschoots hebben overschreden. Een haarkleur viel vooral door de zwarte pet bij de man niet te ontdekken. Een oogkleur wel. Wat het nu precies was wist Benno niet meer. Wel dat ze donker, en dus zeker niet blauw, waren. Ook was het Benno niet opgevallen dat één van de ogen van de man een andere kant op stond te kijken. Het moest dus haast wel iemand anders zijn geweest. Toch zag hij het zo weer gebeuren. Jantje van Someren die in het toilet van de bovenbouw de wc-pot miste. Zijn witblonde haardos en zijn grote blauwe ogen, waarvan er dus eentje meestal op zijn eigen neus gericht stond. Maar dat was veertig jaar geleden.